

o právach dieťaťa a základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18Em/2/2025 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Súčasne navrhujú, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal každému zo sťažovateľov finančné zadosťučinenie 4 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovatelia v ústavných sťažnostiach argumentujú, že v napadnutom konaní dochádza zo strany okresného súdu k zbytočným prieťahom, okresný súd koná neefektívne, resp. je nečinný. Sťažovateľ návrhom z 8. júla 2025 inicioval napadnuté konanie, predmetom ktorého je výkon rozhodnutia – rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2P/7/2020 z 15. júla 2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoP/61/2021 zo 17. decembra 2021, na základe ktorého má sťažovateľ právo styku s maloletými sťažovateľkami (jeho dcérami). Súd je povinný o návrhu na nariadenie výkonu súdneho rozhodnutia týkajúceho sa maloletých detí rozhodnúť do 6 mesiacov od začatia konania. O návrhu sťažovateľa nebolo zo strany okresného súdu dosiaľ, t. j. ani po uplynutí 6 mesiacov, nijako rozhodnuté, resp. vo veci nebolo nariadené ani prvé pojednávanie. Sťažovatelia nemajú vedomosť o tom, že by sa vo veci vôbec zo strany okresného súdu akokoľvek konalo. Matka maloletých sťažovateľiek dlhodobo bráni akémukoľvek ich kontaktu so sťažovateľom, ktorý nebol v kontakte s maloletou [REDAKOVANÉ] 1 rok a s maloletou [REDAKOVANÉ] 3 roky. Matka maloletých sťažovateľiek tak dlhodobo nerešpektuje súdne rozhodnutie. Zo strany okresného súdu nedošlo zatiaľ k realizácii žiadneho úkonu, následkom ktorého by bolo zjednanie nápravy.

II.

K spojeniu vecí

3. Zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nemá ustanovenia o spojení vecí na spoločné konanie. Vychádzajúc z § 62 zákona o ústavnom súde možno v konaní o ústavnej sťažnosti primerane použiť na spojenie vecí § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán.

4. Ústavné sťažnosti sťažovateľov boli pridelené sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému, ktorý je podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2026 (ďalej len „rozvrh práce“) členom tretieho senátu ústavného súdu.

5. Podľa čl. II bodu 10 šiestej vety rozvrhu práce o spojení ostatných vecí patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu, ktoré spolu skutkovo alebo právne (z hľadiska predmetu konania) súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov, rozhoduje príslušný senát ústavného súdu určený podľa bodu 5, a to na návrh sudcu spravodajcu vo veci, ktorej spojenie s inou vecou sa navrhuje.

6. Z obsahu ústavných sťažností sťažovateľov vyplýva, že tieto sú skutkovo a právne obdobné, smerujú proti totožnému porušovateľovi, týkajú sa postupu porušovateľa v totožnom konaní a sťažovatelia v ústavných sťažnostiach namietajú porušenie totožných práv.

7. S prihliadnutím na obsah ústavných sťažností a z toho vyplývajúcu skutkovú a právnu príbuznosť je možné sa s nimi vysporiadať jedným rozhodnutím, čo je v záujme hospodárnosti konania. Preto boli konania o ústavných sťažnostiach vedených pod sp. zn. Rvp 222/2026 a sp. zn. Rvp 223/2026 podľa § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku spojené na spoločné konanie, ktoré bude ďalej

vedené pod sp. zn. Rvp 222/2026 (bod 1 výroku uznesenia). V záujme rýchlosti a plynulosti konania bolo podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde rozhodnuté, že výrok uznesenia o spojení vecí na spoločné konanie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia (bod 2 výroku uznesenia).

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

8. Podstatou ústavných sťažností je tvrdenie o porušení označených práv v dôsledku zbytočných prietáhov zapríčinených okresným súdom v napadnutom konaní, v ktorom o návrhu na výkon rozhodnutia malo byť rozhodnuté podľa § 377 Civilného mimosporového poriadku v lehote 6 mesiacov od začatia konania.

9. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019).

10. Z chronológie úkonov uskutočnených v priebehu napadnutého konania, ktorú si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu, vyplýva, že okresnému súdu bol doručený návrh sťažovateľa na nariadenie výkonu rozhodnutia 9. júla 2025. Okresnému súdu bol zo strany sťažovateľa 22. augusta 2025 doručený doplňujúci návrh. Okresný súd uznesením zo 16. októbra 2025 ustanovil opatrovníka a povinnej (matke maloletých sťažovateľiek) doručoval návrh, poučenie a výzvu na vyjadrenie. Povinná 7. novembra 2025 doručila súdu vyjadrenie k návrhu. Okresný súd 9. februára 2026 vo veci nariadil termín pojednávania na 12. marec 2026.

11. Pokiaľ sťažovatelia tvrdia, že nemajú vedomosť o tom, že by sa vo veci vôbec zo strany okresného súdu akokoľvek konalo, s uvedeným sa nemožno stotožniť, keďže je zrejmé, že okresný súd do času podania ústavných sťažností uskutočnil procesné úkony, ktoré musia predchádzať rozhodnutiu o návrhu sťažovateľa.

12. Je pravdou, že napadnuté konanie patrí do kategórie prioritizovaných konaní, pri ktorých je postup konajúceho súdu hodnotený prísnejšie, avšak doterajšia dĺžka napadnutého konania v rámci vykonaných úkonov súdu podľa názoru ústavného súdu vylučuje zásah do označených práv sťažovateľov v intenzite potrebnej na ich vyslovenie ich porušenia. Samotná skutočnosť, že o návrhu sťažovateľa nebolo rozhodnuté v lehote ustanovenej v § 377 Civilného mimosporového poriadku, automaticky nezakladá porušenie označených práv.

13. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania pred okresným súdom nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí ústavných sťažností na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa a maloletej

sťažovateľky ■■■■■, preto sťažnosti v rozsahu namietaného porušenia ich práv odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

15. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv maloletej sťažovateľky ■■■■, z príloh ústavnej sťažnosti ani nevyplýva, že by sťažovateľ v návrhu na výkon rozhodnutia namietal, že ku styku s maloletou ■■■■ nedochádza, a preto je potrebné rozsudok v časti, v ktorej sa týka maloletej ■■■■, nútene vykonať. Celý návrh na výkon rozhodnutia z 8. júla 2025 (ktorý tvorí prílohu oboch ústavných sťažností) je postavený výlučne na argumentácii o nemožnosti sťažovateľa stretávať sa s maloletou ■■■■■. Nie je preto nijako preukázané (sťažovatelia iba v ústavných sťažnostiach tvrdia, že k styku sťažovateľa s maloletou ■■■■ nedochádza 3 roky), že by v napadnutom konaní vedenom na návrh sťažovateľa mohlo dochádzať k porušovaniu označených práv maloletej ■■■■. Z uvedeného dôvodu je vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv maloletej ■■■■ ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. V dôsledku odmietnutia ústavných sťažností v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnostiach nezaoberal.

17. V závere však ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci, a v prípade, že v ďalšom konaní dôjde k nečinnosti, príp. neefektívnej činnosti okresného súdu, sťažovateľom nič nebráni opätovne sa obrátiť na ústavný súd.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Róbert Šorl
predseda senátu